

Arrest

nr. 291 576 van 6 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gelet op het arrest van 30 maart 2023 met nr. 286 923 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 juli 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 2 september 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingen-status en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten en een Arabisch soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op X 1994 in X. U hebt uw middelbaar diploma behaald en daarna hebt u gewerkt in de tabakshandel en had u een telefoonwinkel.

U beschouwt zichzelf als aanhanger van Ghaddafi. Uw vader werkte onder het regime van Moammar Ghaddafi als griffier bij de algemene directie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Na de uitbraak van de opstand tegen Ghaddafi in 2011, heeft uw vader zich samen met uw broers M.(...) en Ha.(...) aangesloten bij de vrijwilligers aan de zijde van Ghaddafi. Toen Ghaddafi werd gedood, is uw broer Ha.(...) onmiddellijk uit Libië gevlucht. Hij verblijft actueel in Tunesië. M.(...) werd opgepakt door de RADA-militie en een jaar en tien maanden vastgehouden in de luchthaven van Maitiga. In 2015, toen M.(...) in detentie zat, is zijn dochter overleden. Hierop hadden M.(...)s burens bij de RADA-militie bemiddeld opdat hij haar begrafenis zou kunnen bijwonen en hij is hierdoor kunnen vluchten naar Turkije, waar hij nog steeds verblijft.

In 2011, toen uw twee broers en vader als vrijwilligers aan het front zaten, was u met uw moeder en twee zussen thuis toen milities het huis waren binnengekomen. Burens zouden jullie huis aangewezen hebben als woning van Ghaddafi loyalisten en uw moeder werd koelbloedig doodgeschoten.

Uw broer He.(...) werkte in het verleden als politieagent en bleef sinds de opstand tegen Moammar Ghaddafi thuis. Op een bepaald moment had hij samen met andere Ghaddafi-loyalisten een belofte ondertekend dat hij Sayf al-Islam Ghaddafi, de zoon van Moammar Ghaddafi, nooit zou verraden. Revolutionairen zouden daarna een lijst gevonden hebben met namen van personen die deze belofte hebben getekend en deze personen zouden allemaal zijn vermoord. Uw broer He.(...) werd in 2014 op straat vermoord door milities.

U bent in 2014 samen met uw vader naar het dorp al-Amamirah gegaan. In 2016 is uw vader er aan een hartstilstand overleden en sindsdien reisde u heen en weer tussen Tunesië en Turkije, alwaar u bij uw broers verbleef. Soms ging u voor een paar dagen terug naar Libië en dan verbleef u bij uw zus in Tariq al-Matar in Tripoli of bij uw andere zus of een vriend in Tajoura en daarna vertrok u weer naar het buitenland. U keerde telkens terug naar Libië om een eigendom of stuk grond te verkopen en om de nodige documenten te ondertekenen.

Op 6 maart 2018 was u voor de zoveelste keer vanuit het buitenland naar Libië teruggekeerd. Bij uw aankomst op de luchthaven werd u gearresteerd door de RADA militie. U werd zes maanden vastgehouden in de luchthaven van Maitiga en tijdens uw detentie werd u gemarteld. Toen generaal Haftar op weg was om Tripoli te bevrijden, zaten de leden van de RADA militie aan het front en zag uw broer de kans om contact op te nemen met de militie om u vrij te laten. Hij heeft hiervoor een grote som geld betaald en waardoor u op 2 september 2018 in vrijheid werd gesteld. U bent daarop naar uw zus in Tariq al-Matar gegaan en daarna vertrok u weer naar het buitenland. U bent na deze gebeurtenissen nog één keer teruggekeerd naar Libië, namelijk in december 2018. U bent daarna naar Turkije gevlogen, waar u bent gebleven tot 1 april 2021 op basis van een verblijfsvergunning voor toerisme. U bent daarna naar Tunesië gereisd voor de aanvraag van een Schengenvizum en na ontvangst hiervan bent u naar Griekenland gevlogen. Een dag later ging u naar Italië, waar u ongeveer een week bent gebleven alvorens door te reizen naar België. Op 19 juli 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties.

U wilt niet terugkeren naar Libië omdat u vanwege de functie van uw vader en van uw broers ten tijde van het bewind van Moammar Gaddhafi werd opgesloten en gemarteld door de RADA militie.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw Libische paspoort; een kopie van uw geboorteakte (met vertaling); de overlijdensaktes van uw moeder, vader en broer (met vertaling); uw rijbewijs; een ontvangstbewijs van de Tunesische douane; een attest van psychologische opvolging dd. 14.06.2022; een verslag van Dr. C.L.(...) dd. 09.09.2021; uw middelbaar diploma (met vertaling) en een document inzake een geldtransactie via Western Union in Turkije. Na het onderhoud bezorgt uw advocaat een e-mail met screenshots van chatberichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legt weliswaar een doktersverslag dd. 09.09.2021 en een attest van psychologische opvolging dd. 14.06.2022 neer, maar hieruit kunnen geen bijzondere procedurele noden worden afgeleid. Bovendien dient vastgesteld dat zich tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen problemen hebben voorgedaan en u alle vragen en antwoorden goed begreep, dat u de kans kreeg op het einde om bepaalde zaken toe te voegen indien u dat wenste, dat u altijd om een pauze kon vragen indien u dat wenste en dat er effectief een pauze werd ingelast toen u daar nood aan had (CGVS, pp. 2, 5, 8 & 17). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondig onderzoek van alle elementen in uw dossier dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de Vreemdelingenwet.

U stelt dat u en uw familie worden beschouwd als aanhangers van de toenmalige Libische leider Moammar Ghaddafi. Tijdens de uitbraak van de opstand tegen Ghaddafi hebben uw vader en uw broers Ha.(...) en M.(...) zich bij de vrijwilligers van Ghaddafi aangesloten. Ha.(...) en M.(...) zijn na de dood van Ghaddafi naar het buitenland gevlucht en uw vader had zich in zijn geboortedorp al-Amamirah gevestigd, alwaar hij in 2016 is overleden. Uw moeder is in 2011 voor uw ogen door milities vermoord en ook uw broer He.(...) werd in 2014 door milities gedood. Hoewel te betreuren valt dat uw moeder en broer He.(...) door milities werden gedood, kan hieruit niet afgeleid worden dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. U stelt dat uw moeder is vermoord door een militie die jullie huis was binnengedrongen, maar dit blijkt louter een blote bewering te zijn. U legt weliswaar een overlijdensakte neer waarop staat dat zij gestorven is door een kogel, maar nergens blijkt dat zij de kogel heeft gekregen omwille van het feit dat haar echtgenoot en zonen aanhangers waren van Ghaddafi. Dat uw burens jullie huis zouden hebben aangewezen als zijnde de woning van Ghaddafi loyalisten, blijkt bovendien puur op vermoedens te zijn gebaseerd. U stelt hierover immers dat u hebt gehoord toen u jong was dat de burens jullie hadden verklikt, maar u weet niet wie van de burens jullie zou hebben verklikt. Het hoeft geen betoog dat deze vage verklaringen niet kunnen overtuigen. Na de dood van uw moeder hebt u zich bovendien samen met uw vader in zijn geboortedorp al-Amamirah gevestigd, alwaar hij in 2016 is overleden en dit is een houding die evenmin overtuigend overkomt van iemand die verklaart een vrees te koesteren. Mocht u na de dood van uw moeder in 2011 en de daaropvolgende dood van uw broer in 2014 immers daadwerkelijk hebben gevreesd voor uw leven, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u een veiligere haven zou hebben gezocht, hetgeen u klaarblijkelijk niet heeft gedaan (zie ook verder). Over uw broer He.(...) stelt u dat hij in 2014 werd gedood op straat omdat hij niet wou stoppen toen een militie hem tegenhield, en dat hij een belofte van trouw aan Sayf al-Islam Ghaddafi had getekend en dat alle mensen die dit hadden ondertekend, werden vermoord, maar hieruit kan evenmin worden afgeleid dat u een persoonlijke vrees hoeft te koesteren. Zoals hierboven reeds beargumenteerd, u verbleef nog tot 2016 in al-Amamirah en deze houding valt niet te rijmen met een gekoesterde vrees. Evenmin is de houding die u aan de dag hebt gelegd na de dood van uw vader in 2016 waarbij u vooral tijd doorbracht bij uw broers in Tunesië en Turkije, maar daarna verschillende keren bent teruggekeerd naar Libië langs de legale weg omdat u zaken te regelen had, een houding die te rijmen valt met het koesteren van een persoonlijke vrees. Zo blijkt uit de in- en uitreisstempels in uw Libische paspoort dat u in 2017 en 2018 vaak heen en weer reisde tussen Tunesië, Turkije en Libië. U stelt dat u toen telkens enkele maanden bij uw broers in het buitenland verbleef en af en toe kort naar Libië terugkeerde om een eigendom of een stuk grond te verkopen en documenten te ondertekenen. U gevraagd of u geen volmacht kon geven om deze zaken af te handelen, antwoordt u dat u binnen bleef wanneer u in Libië was en dat u gewoon deed wat u moest doen en daarna weer naar het buitenland vertrok. Het hoeft geen betoog dat u door deze onvoorzichtige houding niet aannemelijk maakt dat u omwille van de stempel die u draagt als aanhanger van Ghaddafi, een persoonlijke vrees hoeft te koesteren. Deze vaststelling wordt bovendien onderstreept door uw expliciete verklaring dat u tot 2018 geen problemen hebt gekend in Libië (CGVS, pp. 3-8, 16).

Wat betreft uw probleem dat begonnen is in 2018 dient het volgende opgemerkt. U stelt dat u op 6 maart 2018 bij aankomst op de luchthaven van Maitiga in Libië werd gearresteerd door de RADA militie en door hen werd gemarteld vanwege de vroegere functies van uw vader en broers onder Ghaddafi. Dat u werd

gearresteerd omwille van deze redenen is vooreerst een bewering die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet bewijsstuk. Zoals hierboven reeds aangehaald, reisde u voor uw arrestatie in 2018 ettelijke malen naar het buitenland. Mocht de RADA militie u werkelijk viseren vanwege de functies van uw familieleden, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat ze u al eerder bij de kraag zouden hebben gevat. U stelt weliswaar dat uw broer M.(...) een vriend had die op de luchthaven werkte en die er tegen betaling voor zorgde dat u veilig het land kon in- en uitreizen en dat deze vriend u in 2018 had verraden waardoor u werd gearresteerd, maar deze verklaringen kunnen niet overtuigen. U gevraagd hoeveel smeergeld uw broer hiervoor telkens betaalde, stelt u geen idee te hebben. U stelt dat deze vriend een tussenpersoon had, maar gevraagd wie de tussenpersoon van deze vriend was die ervoor zorgde dat u kon in- en uitreizen, stelt u hem niet te kennen. U weet enkel dat hij A.(...) heet, maar u weet zijn familienaam niet, en dat hij werkte voor Libyan airlines. Deze vage verklaringen kunnen niet overtuigen en doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U daarnaast gevraagd waarom de vriend van uw broer M.(...) u uiteindelijk in 2018 zou hebben verraden, stelt u geen enkel idee te hebben, integendeel, u stelt dat u hem altijd goed behandeld hebt en telkens een cadeautje meebracht voor hem wanneer u uit Turkije kwam. Evenmin komen deze verklaringen bijster overtuigend over. Ook over de onderhandelingen of de stappen die uw broer heeft ondernomen om u vrij te krijgen bij de RADA militie, blijft u vaag. U stelt weliswaar dat uw broer 50.000 of 60.000 Libische dinar heeft betaald, maar u weet niet wie de connecties van uw broer bij de RADA militie waren om u vrij te krijgen en hoe hij het geld heeft overgemaakt. Deze vage verklaringen zetten uw geloofwaardigheid verder op de helling. Mocht aan uw arrestatie door de RADA militie nog enig geloof kunnen worden gehecht, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat u hierover uitgebreide en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen. U blijft hier dusdanig in gebreke dat dit afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Gezien bovenstaande vaststellingen komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Libische paspoort, de kopie van uw geboorteakte, de overlijdensaktes van uw moeder, vader en broer, uw rijbewijs, het ontvangstbewijs van de Tunesische douane, uw middelbaar diploma en het document inzake een geldtransactie via Western Union in Turkije hebben betrekking op elementen die hier niet ter discussie staan, met name uw identiteit, herkomst uit Libië, de vaststelling dat uw desbetreffende familieleden zijn overleden en uw reisweg. Het verslag van Dr. C.L.(...) dd. 09.09.2021 kan evenmin iets wijzigen aan bovenstaande appreciatie daar een arts enkel vaststellingen kan doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kunnen zij vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk zou zijn, te meer het letsels betreffen waarvan niet wordt aangetoond dat deze eventueel niet op andere wijzen en/of in andere omstandigheden kunnen worden opgelopen. Wat betreft het attest van psychologische opvolging dd. 14.06.2022 dient vastgesteld dat duidelijk blijkt uit de inhoud, minstens voor wat betreft de oorzaak van uw psychische problematiek, dat het nadrukkelijk gebaseerd is op uw verklaringen. Het is niet omdat het attest melding maakt van een opgelopen trauma vanwege de dood van uw 'ouders' en de foltering die u hebt ondergaan in Libië, dat dit impliceert dat dit de waarachtigheid van de feiten kan aantonen. De screenshots van chatberichten waarmee u wilt aantonen dat de persoon van de RADA militie die u naar uw broer had laten bellen zodat u kon vrijkomen, nog steeds geld van u eist, hebben geen bewijswaarde, daar het feit dat u door de RADA militie werd vastgehouden reeds ongeloofwaardig werd geacht en documenten enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas wat in casu niet het geval is. Ter volledigheid dient opgemerkt dat screenshots van chatberichten geen objectieve bewijswaarde hebben daar deze berichten door eender wie kunnen zijn opgesteld en deze gemakkelijk te manipuleren zijn.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; en de *COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-

2022* van 29 maart 2022 blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Moammar Ghaddafi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Ghaddafi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar., Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat.

Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanie te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanie kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober- november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Libië.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker citeert artikel 48/6, 5 van de Vreemdelingenwet en zet uiteen dat aldus rekening moet worden gehouden met zijn specifieke profiel en dat een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, hetgeen in casu niet correct werd gedaan.

Voorts geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas en tracht hij deze te weerleggen. Hij betoogt vooreerst dat er objectieve redenen zijn om aan te nemen dat zijn moeder en broer waren vermoord vanwege hun steun aan Kadhafi. Voorts gaat hij in op de bevindingen van de commissaris-generaal omtrent zijn houding die niet in overstemming is te brengen met het hebben van een gegronde vrees. Verzoeker klaagt tevens aan dat hem geen vragen werden gesteld over de detentie, het element dat volgens hem zijn vlucht veroorzaakte. Hij licht toe:

"Het is echter volledig inconsistent dat het CGVS verzoeker geen vragen heeft gesteld over deze detentie, hoewel hij 6 maanden lang was gedetineerd. Dit is precies het element dat zijn vlucht veroorzaakte. Het is de uitleg van deze detentie die het CGVS in staat zou hebben gesteld te begrijpen dat het niet alleen een "bewering" is dat hij werd gearresteerd vanwege de activiteiten van zijn familie.

Hoewel hij tijdens zijn persoonlijke onderhoud (CGVS, p. 13) zijn verhaal uit deze detentie van 2018 vertelde, stelde het CGVS hem geen vragen over deze detentie. Verzoeker wenst derhalve deze elementen met betrekking tot zijn detentie te verstrekken, aangezien hij dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet heeft kunnen toelichten: "De cel was 4m x 4m, we waren met 30 tot 40 mensen. We sliepen omgekeerd op de vloer: mijn voeten naar het gezicht van mijn buurman en we sliepen allemaal op onze zij. Iedereen heeft 6 uur geslapen. Er was een kleine opening linksboven, als een vorm van ventilatie. Op de deur was een opening voor de bewakers om door te kijken en een klein luikje onderaan de deur voor het eten. Zodra ik aankwam, hingen ze me geblinddoekt op (dus in een andere kamer). Ze blinddoekten me, namen me in één rij uit de cel, met onze hand op de schouder van de persoon voor ons, en reden ons in een busje naar de martelplaats. Daar werden mijn handen achter mijn rug gelegd en werd ik aan mijn handen aan het plafond opgehangen. Ik heb een vorm van verkramping in mijn schouders door de ophanging. Ik werd in de nieren geraakt. De persoon die mij martelde was een bewoner van mijn wijk in Tripoli, hij vroeg mij naar de eigendommen van mijn vader omdat hij die voor zichzelf wilde overnemen. Hij beschuldigde ons ervan met Kadhafi te hebben samengewerkt. Ze vroegen een van mijn broers om naar hen toe te komen, zodat ze me konden vrijlaten. Ik had pijn in mijn schouders, ik kon mijn armen niet strekken. Ze lieten me tien dagen met rust met de anderen in de cel. Op de 10e dag kwamen ze me halen en ik wenste dat ik was gestorven in plaats van met hen mee te gaan. Geblinddoekt leidden ze me een kamer in, met mijn handen op mijn rug gebonden en ik voelde slagen over me heen. Dezelfde stem van de folteraars (de man uit mijn buurt) zei "stop hem in de folter cel, we komen hem later halen". Daar ontmoette ik "H.", een vriend van mijn broer (ook een gevangene voor 4 jaar), die hij ook in de gevangenis ontmoette. Hij had gezegd dat de folteraar de bijnaam "O." had.

Zijn echte naam is "M.G.A.". Hij staat in mijn buurt bekend als iemand die helemaal niet verlegen was. Daarna lieten ze me met rust (ze stuurden me terug naar mijn oude cel) tot zondag 1 april 2018. Om 1 uur 's nachts (in de cel is er een klok voor gebedstijden) namen ze me mee naar boven en zeiden 'je bent stil, je eet, je slaapt, we zullen je de gevangenis op een andere manier laten waarderden". Ze bedekten mijn gezicht met een oude deken, ze verstikten me en ik voelde schoppen op me. Ze lieten me op een shisha zitten. Voor de shisha wordt het vastgesteld door het verslag van de arts. In 2012 had "O." een probleem met mijn broers dat resulteerde in de dood van zijn oom. Op dat moment had hij geen steun van enige autoriteit. Het probleem komt neer op een kwestie van land. We mochten één keer per week naar de zon en door de vochtigheid kregen we schurft en moesten we ons wassen met kalk. We kregen

10 minuten en een emmer water om ons te wassen. Ik had uitslag. De echte reden voor mijn opsluiting is dat O. ons land wilde overnemen. De oorsprong van dit eigendom is dat het ten tijde van Kadhafi aan de staat toebehoorde en daarna werd het eigendom van mijn vader, geregistreerd op naam van mijn moeder. We schreven een volmacht voor mijn broer en mij toen mijn moeder stierf.”

Verder blijkt volgens verzoeker uit de beschikbare informatie dat de RADA-troepen de luchthaven van Maitiga controleren en daar een detentiecentrum hebben waar martelingen zijn gedocumenteerd: *“En 2016, le HCDH liste des centres de détention à l’aéroport de Mitiga (aéroport contrôlé par les F SD) parmi les centres où la torture est documentée. En 2018, Wolfram Lacher précise que le centre de détention des FSD à l’aéroport de Mitiga contient Quelques 2 600 détenus, et qu’il est notoire pour les détentions arbitraires, la torture et les décès en détention de ce que les FSD considèrent des détenus « terroristes ». En 2019, le Département d’Etat américain rapporte que des prisonniers des FSD à la prison de Mitiga accusent des membres des FSD d’exécutions sommaires et de torture. (...) En 2016, le HCDH cite également des disparitions attribuées aux FSD, ou encore la détention temporaire d’une femme journaliste qui circulait dans une voiture avec un collègue”* (OFPPA, “Les milices à Tripoli”, 12 november 2020, p. 14)

Verzoeker meent dat, aangezien het CGVS beschikte over informatie die overeenstemt met zijn relaas, het verplicht was hem uitvoerig te ondervragen over zijn detentie, die zes maanden heeft geduurd. Aldus heeft het CGVS volgens verzoeker artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Verzoeker wijst verder op de chatberichten waarvan hij screenshots bijbracht en klaagt de motivering hierover van de commissaris-generaal aan. Hij zet uiteen:

“Ook hier heeft het CGVS de verklaringen van verzoeker niet in samenwerking met hem volledig onderzocht. Verzoeker verklaarde namelijk dat deze persoon nog steeds geld van hem eiste en hij bood aan de “Messenger” berichten te laten zien en door te sturen. De Protection Officer gaf echter aan dat dit niet nodig was: “Je zegt dat hij nog gecontacteerd heeft daarna voor geld ? (...) Dat gesprek heb ik nog als je wilt. Dat is niet nodig” (CGVS, p. 16). *Het CGVS stelt nog: “De screenshots van chatberichten waarmee u wilt aantonen dat de persoon van de RADA militie die u naar uw broer had laten bellen zodat u kon vrijkomen (...) hebben geen gezinswaarden, daar het feit dat u door de RADA militie werd vastgehouden reeds ongeloofwaardig werd geacht”* (bestreden beslissing, p. 3). *Het CGVS kan echter niet nalaten het door de verzoeker geleverde bewijs te onderzoeken onder het voorwendsel dat het zijn verhaal niet geloofwaardig acht. Een dergelijke handelwijze zou ertoe leiden dat alle documenten die door verzoekers van internationale bescherming worden overgelegd, worden afgewezen zonder dat ooit rekening wordt gehouden met de overgelegde bewijzen. Als het bewijsmateriaal zijn verhaal ondersteunt, kan het CGVS niet zomaar besluiten het te negeren. Het gaat met name om berichten die via “Messenger” worden uitgewisseld, zodat de auteur zeer gemakkelijk te identificeren is. Bovendien kunnen de data die op deze berichten voorkomen niet worden vervalst en stemmen zij volledig overeen met het relaas van verzoeker. Bovendien blijkt uit het door het CGVS aan verzoeker toegezonden administratieve dossier niet dat deze berichten door het CGVS zijn vertaald of althans geanalyseerd. Volgens artikel 48/6§3 van de Vreemdelingenwet : “Bij gebrek aan een vertaling, zoals bedoeld in het eerste lid, dient de verzoeker de door hem voorgelegde stukken, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, zelf toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud in voorkomend geval via de aanwezige tolk. Deze toelichting betreft minstens de relevante gegevens van de voorgelegde stukken”. Uit de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt echter dat deze boodschappen niet waren besproken tijdens het persoonlijke onderhoud en niet zijn vertaald door de tolk.*

Ook hier heeft het CGVS, door geen rekening te houden met alle door verzoeker verstrekte documenten, artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden.”

Tot slot argumenteert verzoeker dat het door hem bijgebracht medisch verslag niet afdoende werd onderzocht. Hij licht daarbij toe als volgt:

“Ten vijfde kan het CGVS de vaststellingen van de arts niet zomaar verwerpen zonder de oorzaak en het ontstaan van het letsel in twijfel te trekken (verslag van 09.09.2021). Het CGVS kan deze met name niet afwijzen zonder verzoeker te ondervragen, hetgeen het in het geheel niet heeft gedaan, aangezien het geen vragen heeft gesteld over zijn detentie.

De conclusie van het CGVS is volledig in strijd met de internationale jurisprudentie.

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens moeten medische attesten die ter staving van een asielaanvraag worden overgelegd, door de asielautoriteiten aan een streng onderzoek worden onderworpen (R.C. t. Zweden, 9 maart 2010 en MO. M. t. Frankrijk, 18 april 2013).

(...)

In dit geval heeft het CGVS verzoeker niet eens ondervraagd over de oorzaak van zijn littekens. Hij kan het medische verslag niet afwijzen op grond dat: “een arts enkel vaststellingen kan doen betreffende de

fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kunnen zij vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen" (bestreden beslissing, p. 3). Om verzoekers situatie te kunnen onderzoeken, was het CGVS ook verplicht hem te ondervragen over de oorzaak van zijn littekens zoals die in het objectieve rapport van een arts zijn opgetekend. Hoewel verzoeker heeft geprobeerd zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, heeft het CGVS daarmee geen rekening gehouden en de documenten niet geanalyseerd. Het CGVS heeft ook de vrees van verzoeker niet echt kunnen onderzoeken zonder hem uitvoerig te ondervragen over zijn detentie, die de aanleiding voor zijn vertrek was."

Tevens wijst verzoeker op de ernstige schade voor burgers als gevolg van willekeurig geweld.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

- stuk 3: UK Government, Foreign Travail Advice: Libya;
- stuk 4: Crisis 24, *Libya: Security situation to remain unstable through at least late September /update 3*, 31 augustus 2022;
- stuk 5: UN Security Council, *Press Statement on Libya (SC/15015)*, 2 september 2022;
- stuk 6: UNHCR Position on returns to Libya, september 2018, pp. 20-21.

3. Nota met opmerkingen

Op 27 oktober 2022 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij verzoekt om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure en waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt. Zij voegt daarbij de correcte weblinks toe naar de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen:

- Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>;
- DTM Libya, DP and Returnee Report 41 van februari tot april 2022, beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/g/files/tmzbd1461/files/reports/DTM_LBY_R41_IDP_Returnee_Report_Final.pdf.

4. Aanvullende nota

4.1. De verwerende partij maakt op 1 februari 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Libië wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus, *Libië: de gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus*, 26 september 2022;
- COI Focus, *Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022*, 27 september 2022.

4.2. Op 12 april 2023 maakt de verwerende partij een aanvullende nota over waarbij een papieren versie van de voormelde COI Focussen als bijlage worden gevoegd.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele, objectieve en onpartijdige wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling

6.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Libië omdat hij vanwege de functie van zijn vader en van zijn broers ten tijde van het bewind van Moammar Ghaddafi zou zijn opgesloten en gemarteld door de RADA-militie bij de luchthaven van Maitiga.

6.2. Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing niet dat in deze stand van zaken wordt getwijfeld aan verzoekers verklaringen dat hij en zijn familie aanhangers waren van Ghaddafi. Verzoekers vader werkte onder diens regime als griffier bij de algemene directie van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Evenmin wordt in deze stand van zaken betwist dat, na de uitbraak van de opstand tegen Ghaddafi in 2011, verzoekers vader en zijn broers M. en H. zich bij de vrijwilligers van Ghaddafi hadden aangesloten.

Verder wordt ook niet betwist dat verzoekers moeder en zijn broer He., die als politieagent werkte en trouw had gezworen aan de zoon van Ghaddafi, respectievelijk in 2011 en 2014 werden gedood. Hun originele overlijdensaktes vermelden dat zij zijn gestorven door een geweerschot (AD CGVS, stuk 6, map met documenten). Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat hij de dood van zijn moeder en broer van dichtbij heeft meegemaakt (NPO, p. 8; 16).

Ten slotte wordt in deze stand van zaken ook niet getwijfeld aan verzoekers verklaringen dat zijn broer M. in 2015 werd opgepakt door de RADA-militie en dat zijn broer een jaar en tien maanden werd vastgehouden in de luchthaven van Maitiga.

6.3. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakte omdat (i) er uit de dood van zijn moeder en broer geen persoonlijke vrees in hoofde van hemzelf kon worden afgeleid, (ii) verzoeker een onvoorzichtige houding aannam daar hij tot 2016 in Libië bleef wonen en hij tussen 2016 en 2018 verschillende keren terugkeerde naar het land, (iii) verzoeker geen uitgebreide en gedetailleerde verklaringen kon afleggen over zijn arrestatie, zoals het smeergeld dat zijn broer telkens betaalde aan de tussenpersoon op de luchthaven om veilig te kunnen in- en uitreizen, de reden voor het verraad van deze tussenpersoon en de omstandigheden rond zijn vrijlating, met name de onderhandelingen van zijn broer om verzoeker vrij te krijgen bij de RADA-militie, alsook de arrestatie niet kan staven met een concreet bewijsstuk en (iv) de neergelegde stukken deze appreciatie niet kunnen wijzigen.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat aangezien geen geloof wordt gehecht aan de arrestatie van verzoeker door de RADA-militie en de omstandigheden rond zijn vrijlating, er bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde detentie. Zij stelt dat er slechts een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties is in zoverre de verzoeker elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. De verwerende partij betoogt dat de verklaringen omtrent de arrestatie en vrijlating van verzoeker niet geloofwaardig werden geacht waardoor een verdere bevraging van verzoeker omtrent de detentie niet relevant bleek.

6.4. Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :*

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

(...).” (eigen onderlijning)

In het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, zoals omschreven in voormelde bepaling, waarbij het geheel van verzoekers verklaringen in samenhang met de voorgelegde stukken moet worden beoordeeld en gewogen in het licht van relevante landeninformatie, kunnen de voorgaande bevindingen en argumentatie van de commissaris-generaal de Raad niet overtuigen.

Verzoekers verklaring dat zijn moeder in 2011 werd vermoord door een militie nadat de burens hun woning hadden aangeduid als een woning van Ghaddafi-loyalisten (NPO, p. 16), doet de commissaris-generaal af als een blote bewering, gebaseerd op vermoedens, daar verzoeker niet weet wie van de burens hen zou hebben verklikt. De commissaris-generaal plaatst verzoekers verklaringen echter niet in het toenmalig tijdsgewricht en de gebeurtenissen destijds in Libië, en in het bijzonder in Tripoli waar verzoekers familie in 2011 woonde. Er blijkt niet dat de aannemelijkheid van deze verklaringen werd onderzocht in het licht van gekende en relevante algemene en specifieke landeninformatie daaromtrent.

Wat betreft de moord op zijn broer in 2014 eveneens door een militie, verwijt de commissaris-generaal aan verzoeker dat hij nog tot 2016 in zijn vaders geboortedorp al-Amamirah verbleef, waar hij zich met zijn vader na de dood van zijn moeder had gevestigd, hetgeen een houding is die niet te rijmen valt met een gekoesterde vrees. Dat verzoeker daar veilig kon verblijven, wordt in de nota met opmerkingen afgedaan als een blote bewering. De verwerende partij gaat evenwel voorbij aan verzoekers verklaringen. Hij heeft immers verklaard dat al-Amamirah in het algemeen “pro-Ghaddafi” was (NPO, p. 7). Even later bevestigt hij dat de al-Amamirah stam, waartoe hij behoort, de kant van Ghaddafi heeft gekozen tijdens de opstand (NPO, p. 9). Er blijkt niet dat verzoekers verklaringen werden onderzocht in het licht van objectieve landeninformatie met betrekking tot de (veiligheids)situatie in al-Amamirah en zijn stam in de periode tussen 2011 en 2016.

De Raad meent verder dat niet kan worden voorbijgegaan aan het specifieke profiel van verzoeker, die volgens zijn verklaringen een aanhanger is van Ghaddafi en ook behoort tot een familie van Ghaddafi-aanhangers waarvan twee familieleden reeds een gewelddadige dood zijn gestorven en één familielid meer dan een jaar zou zijn vastgehouden door de RADA-militie.

In het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst en waarvoor zij een consulteerbare weblink in de nota met opmerkingen voegt, kan met betrekking tot “(Vermeende) Qadhafi-loyalisten” worden gelezen (p. 67-68):

“Qadhafi-loyalisten bleven negatief in de belangstelling staan van milities en brigades, die veelal zijn ontstaan in de aanloop naar of tijdens de gewapende opstand van 2011 waarbij Moammar Qadhafi ten val werd gebracht, en die zichzelf beschouwen als de ‘ware revolutionairen’ (thuwwar). In de verslagperiode liepen Qadhafi-aanhangers, voormalige functionarissen in het Qadhafi-regime en mensen met een stamachtergrond die als pro-Qadhafi werd gezien, nog steeds risico op detentie zonder een eerlijk strafrechtelijk proces door milities en gewapende groepen. Met name personen die langere tijd in het buitenland hadden verbleven en terugkeerden, werden gewantrouwd door de feitelijke machthebbers van controleposten. Milities hielden databases bij van personen die het land hebben verlaten en konden iemand via de achternaam tot een stamachtergrond herleiden.

Het is niet bekend of iedereen die het land verliet werd geregistreerd in deze databases. Omdat Libië een relatief kleine bevolking heeft, zouden middel- en hooggeplaatste ambtenaren onder het Qadhafi-regime en hun familieleden bekend zijn onder de bevolking. Nieuwe connecties of het openlijk afstand nemen van een eerdere associaties met Qadhafi zou geen effect hebben op het risico op vervolging, zoals (onrechtmatige) detentie.

Veel Qadhafi-aanhangers, voormalige functionarissen, (onder)officieren van het Qadhafi-regime en hun familieleden die het zich konden veroorloven, zijn inmiddels het land uit gevlucht. Er liepen in de verslagperiode voor zover bekend weinig tot geen rechtszaken meer tegen vermeende Qadhafi-loyalisten. Er zaten nog wel veel (vermeende) Qadhafi-loyalisten in detentie, met name in Tripoli. Deze detentie-faciliteiten werden in de praktijk veelal beheerd door milities, al dan niet gelieerd aan de GNA.”

Verzoeker heeft verder een medisch attest van 9 september 2021 voorgelegd waarbij een dokter een aantal objectieve en subjectieve letsels vaststelt, zoals een veelheid aan littekens en PTSD. Tevens blijkt uit een attest van 14 juni 2022 dat verzoeker psychologische begeleiding krijgt.

Niettegenstaande de bevindingen van de commissaris-generaal inzake verzoekers verklaringen over zijn arrestatie door de RADA-militie en de omstandigheden rond zijn vrijlating, is de Raad van oordeel dat gelet op het profiel van verzoeker als aanhanger van Ghaddafi, zijn achtergrond en familiegeschiedenis, de hierboven vermelde landeninformatie in het Algemeen Ambtsbericht over (vermeende) Ghaddafi-aanhangers alsook de landeninformatie die in het verzoekschrift wordt aangehaald omtrent het

detentiecentrum van de RADA-militie bij de luchthaven en de voorgelegde psychische en medische attesten, er wel degelijk voldoende aanleiding was om verzoeker nader te horen omtrent zijn beweerde detentie van zes maanden, te meer dit zijn rechtstreekse vluchtaanleiding betreft, alsook over de oorzaak van zijn littekens zoals door de arts vastgesteld en beschreven. Verzoeker verwees tijdens zijn persoonlijk onderhoud overigens meerdere keren naar marteling, verbranding en het breken van botten gedurende zijn detentie, maar werd hier niet nader over bevraagd (NPO, p.13, 16).

In het kader van een zorgvuldige beoordeling van de feiten en omstandigheden van het beschermingsverzoek is het evenwel noodzakelijk een volledig beeld te krijgen van verzoekers vluchtrelaas en vrees. Dit houdt in dat bij de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, - met name verzoekers verklaringen en documenten die, onder meer, betrekking hebben op de redenen waarom hij een beschermingsverzoek indient, zoals gesteld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet -, alle bewijselementen in hun geheel worden bekeken en dat geen enkel aspect van deze bewijselementen buiten beschouwing wordt gelaten (EUAA *"Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System Judicial analysis Second edition"*, februari 2023, p. 101-103). In dit kader moet verzoeker dan ook de gelegenheid krijgen om te worden gehoord over zijn detentie, een kernaspect van zijn vluchtrelaas, en de oorzaak van zijn geattesteerde littekens. De Raad herinnert er verder aan dat de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties tot taak hebben om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen, zoals bepaald in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt voorts vast dat, luidens de bestreden beslissing, aan de screenshots van chatberichten waarmee verzoeker wil aantonen dat het RADA-militielid dat hem heeft laten vrijkomen nog steeds geld eist, geen enkele bewijswaarde wordt gehecht *"daar het feit dat [hij] door de RADA militie werd vastgehouden reeds ongeloofwaardig werd geacht en documenten enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas wat in casu niet het geval is. Ter volledigheid dient opgemerkt dat screenshots van chatberichten geen objectieve bewijswaarde hebben daar deze berichten door eender wie kunnen zijn opgesteld en deze gemakkelijk te manipuleren zijn."*

Vooreerst herhaalt de Raad dat een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling vereist dat de voorgelegde documenten samen met de verklaringen worden bekeken en in hun geheel worden beoordeeld, zoals gestipuleerd in artikel 4, lid 2 en lid 3 van de richtlijn 2011/95/EU, dat werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarvan paragraaf 5 bepaalt: *"De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :*

(....)

b) de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten (...)."

Verder wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie reeds heeft benadrukt dat artikel 4, lid 3, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU de verplichting oplegt om het beschermingsverzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de door de verzoeker overgelegde relevante documenten, zonder te vereisen dat die documenten noodzakelijkerwijs zijn geauthentiseerd of afkomstig zijn van een objectieve bron. Het Hof meent dat *"elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming is overgelegd, moet worden beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 4, lid 1, van richtlijn 2011/95, zodat het feit dat dit document niet kan worden geauthenticeerd of dat er geen objectief verifieerbare bron is, als zodanig niet kan rechtvaardigen dat een dergelijk document wordt uitgesloten van de behandeling [...]"* (HvJ, 10 juni 2021, C-921/19, pt. 44). Aangezien ook een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is, een element vormt dat ter staving van het beschermingsverzoek is overgelegd, is de betrokken asielinstantie gehouden om dat document in samenwerking met de verzoeker te beoordelen (pt. 60-61).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing geen enkele inhoudelijke beoordeling van de voorgelegde screenshots, die overigens niet werden vertaald of op enige wijze samengevat zodat de Raad geen kennis kan hebben van de precieze en concrete inhoud van deze screenshots en dus geen eigen inhoudelijke beoordeling van de screenshots kan maken.

6.5. Gelet op het geheel van wat wordt uiteengezet in punt 6.4 oordeelt de Raad, in navolging van verzoeker, dat de verwerende partij is tekort geschoten in haar samenwerkings- en onderzoeksplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Het verweer in de nota met opmerkingen laat in deze stand van zaken niet toe anders te besluiten.

De Raad herinnert eraan dat de verwerende partij haar beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en moet stoelen op een correcte en volledige bepaling, vaststelling en beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/1, Y en Z, pt. 75-77).

In casu kan een zorgvuldige en volledige beoordeling van de feiten en omstandigheden niet worden vastgesteld en blijkt verder onderzoek noodzakelijk.

Gelet op wat voorafgaat, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven en de argumentatie in de nota met opmerkingen daarop niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 september 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES